

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 4Svk/30/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0824100310
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Valašiková
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:0824100310.1

Uznesenie

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: I.. N. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXXX/XX, XXX XX. U., právne zastúpená: JUDr. Ľudovít Surma, advokát, so sídlom Pavlice 183, 919 42 Pavlice, IČO: 50 120 671, proti žalovanému: Nemocnica pre obvinených a odsúdených a Ústav na výkon trestu odňatia slobody, so sídlom Súdna 15, 911 96 Trenčín, o žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti uzneseniu Správneho súdu v Banskej Bystrici č. k.: 12Sa/3/2024- 64 zo dňa 23. októbra 2024, takto

rozhodol:

- Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

I. Konanie na správnom súde

1. Správny súd v Banskej Bystrici (ďalej len „správny súd“) uznesením č. k.: 12Sa/3/2024- 64 zo dňa 23. októbra 2024 (ďalej ako „napadnuté uznesenie“) podľa ust. § 249 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala odstránenia nečinnosti orgánu verejnej správy v začatom administratívnom konaní, ako aj priznania primeraného finančného zadostučinenia vzniknutého v dôsledku nečinnosti orgánu verejnej správy vo výške 2000 eur. V súvislosti s návrhom žalobkyne na priznanie primeraného finančného zadostučinenia rozhodol, že primerané finančné zadostučinenie sa žalobkyni nepriznáva. O nároku na náhradu trov konania rozhodol správny súd podľa § 167 ods. 1 a § 168 SSP tak, že žiadnemu z účastníkov konania nepriznal právo na náhradu trov konania.

2. Správny súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že spornou otázkou medzi účastníkmi bola skutočnosť, či žalovaný, ako orgán verejnej správy, je nečinný v začatom administratívnom konaní, resp. či sa administratívne konanie skončilo. Konštatoval, že žalovaný po zrušení rozhodnutia o náhrade škody bol viazaný právnym názorom odvolacieho orgánu, ktorý uviedol, že bez zabezpečenia znaleckého dokazovania nie je možné presne a úplne zistiť skutočný stav veci, a teda ani postupovať ďalej v konaní v súlade so Zákonom o štátnej službe príslušníkov. S prihliadnutím na nevyhnutnú potrebu zabezpečenia znaleckého dokazovania, ktorého náklady by znášal oprávnený orgán bez ohľadu na výsledok konania, s poukazom na požadovanú výšku náhrady škody, je ďalšie vedenie konania o náhrade škody nehospodárne. Z uvedených dôvodov tak odvolací orgán nedoplnil dokazovanie zabezpečením znaleckého posudku a ani vec nevrátil prvostupňovému orgánu verejnej správy na nové prerokovanie a rozhodnutie, v rámci ktorého by mu musel uložiť povinnosť zabezpečiť do konania znalecký posudok.

3. V administratívnom konaní vedenom žalovaným tak vznikla situácia, keď žalovaný pohľadávku z titulu náhrady škody voči žalobkyni viedol, no nemohol nanovo prerokovať a rozhodnúť vo veci, keďže odvolací orgán vo svojom rozhodnutí len zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného bez možnosti nového rozhodnutia vo veci. Žalovaný tak musel pristúpiť ako správca majetku štátu k vydaniu rozhodnutia o trvalom upustení od vymáhania pohľadávky štátu formou záznamu, keďže ďalšie vymáhanie by bolo

nehospodárne, v súlade s právnym názorom vyjadreným odvolacím orgánom. Rozhodnutie o trvalom upustení od vymáhania pohľadávky štátu je inštitút, ktorý môže správca použiť z vlastnej iniciatívy (nie na požiadanie dlžníka), ak sú splnené zákonom ustanovené predpoklady. Správca môže trvale upustiť od vymáhania pohľadávky štátu, ak je zo všetkých okolností zrejmé, že ďalšie vymáhanie by bolo nehospodárne, pretože je pravdepodobné, že výťažok, ktorý by sa pri jej vymáhaní dosiahol, nepostačí ani na krytie nákladov spojených s vymáhaním pohľadávky štátu.

4. Správny súd tak mal za preukázané, že žalovaný nebol nečinný v administratívnom konaní a vykonal všetko, čo právny poriadok pripúšťa v tejto špecifickej situácii, aby ukončil administratívne konanie. Čo sa týka tvrdenia žalobkyne, že vydaním rozhodnutia o trvalom upustení od vymáhania pohľadávky štátu, predmetná pohľadávka nezanikla a stále ju možno do uplynutia jedného roku od platnosti rozhodnutia o trvalom upustení vymáhať, t. j. administratívne konanie ešte stále nie je ukončené, správny súd podotkol, že pri ustanovení § 13 zákona č. 374/2014 Z. z. o pohľadávkach štátu a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o pohľadávkach štátu“ alebo „zákon č. 374/2014 Z. z.“) nejde o úpravu zániku záväzkov nad rámec predpisov občianskeho práva, ale o moment zániku pohľadávky štátu v rámci jej správy pre správcu ako veriteľa. Jedným z následkov zániku pohľadávky štátu je jej odpísanie z účtovnej evidencie, prípadne z osobitnej evidencie splatných pohľadávok a registra splatných pohľadávok štátu. Zánikom pohľadávky štátu správcovi zaniká povinnosť ju vymáhať, účtovať o nej, atď. Zánik záväzku žalobkyne (ako dlžníka) sa však riadi všeobecnými predpismi občianskeho práva (nemožnosť plnenia - § 575 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník).

5. Správny súd záverom konštatoval, že nezistil stav, v ktorom by žalovaný ako orgán verejnej správy protiprávne nepokračoval v začatom administratívnom konaní t. j. nečinnosť žalovaného. Žalovaný po vydaní rozhodnutia vo veci odvolacím orgánom postupoval v rámci dostupných možností ďalej v administratívnom konaní a vydal rozhodnutie o trvalom upustení od vymáhania pohľadávky štátu formou záznamu. Toto rozhodnutie nie je preskúmateľné správnym súdom a dlžník sa o trvalom upustení od vymáhania pohľadávky štátu neupovedomuje. V súčasnosti teda žalovaný už nijak nepokračuje v administratívnom konaní, pohľadávka štátu zanikla a nevymáha sa, tým pádom vydaním predmetného rozhodnutia možno administratívne konanie považovať za ukončené.

II. Kasačná sťažnosť

6. Proti právoplatnému uzneseniu správneho súdu podala žalobkyňa v procesnom postavení sťažovateľky (ďalej ako „sťažovateľka“) kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) SSP a navrhla, aby kasačný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň navrhla, aby jej kasačný súd priznal nárok na náhradu trov konania.

7. Sťažovateľka v kasačnej sťažnosti uviedla, že závery súdu považuje za nezákonné a nesprávne, keďže zo súdom aplikovaných právnych noriem nie je možné ústavne konformným spôsobom dospieť k záveru, že administratívne konanie možno považovať za ukončené, resp. že by skutočne ukončené bolo. Sťažovateľka nesúhlasí so záverom správneho súdu, že vydanie rozhodnutia o trvalom upustení od vymáhania pohľadávky štátu formou záznamu (ktoré sa nedoručuje žalobkyňi) znamená, že pohľadávka, ktorá je predmetom prebiehajúceho neukončeného administratívneho konania sp. zn. N ZVJS-00790/1-TN-2023 vedeného voči žalobkyňi, zanikla a nevymáha sa, predstavuje zároveň ukončenie prebiehajúceho administratívneho konania vedeného proti žalobkyňi a to bez potreby, aby v tomto administratívnom konaní bolo vydané príslušné procesné rozhodnutie - zastavenie konania. Namietala, že nevydanie procesného rozhodnutia bolo namietané podanou správnu žalobou, na čo súd v napadnutom rozsudku vôbec nereagoval a teda neprejednal podanú žalobu v rozsahu všetkých žalobných bodov.

8. Podľa sťažovateľky skutočnosť, že odvolací orgán vo svojom rozhodnutí zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného bez možnosti nového rozhodnutia vo veci v spojení so skutočnosťou, že by došlo k vydaniu rozhodnutia (nie záznamu) o trvalom upustení od vymáhania pohľadávky štátu, nevylučuje povinnosť žalovaného aplikovať § 239a zákona č. 73/1998 Z. z. a administratívne konanie zastaviť, keďže odpadol dôvod konania začatého z podnetu oprávneného orgánu. Zo žiadneho správneho súdom aplikovaného ustanovenia právnej normy nevyplýva podľa sťažovateľky, že by samotné vydanie rozhodnutia o trvalom upustení od vymáhania pohľadávky štátu spôsobovalo okamžité ukončenie akýchkoľvek administratívnych, exekučných alebo súdnych konaní týkajúcich sa predmetnej pohľadávky, vrátane označeného administratívneho konania, ktoré bolo predmetom súdneho prieskumu. Administratívne konanie tak podľa sťažovateľky nebolo doposiaľ zastavené a nič nebráni žalovanému v jeho pokračovaní s tým, že sťažovateľka je tak dlhodobo v stave právnej neistoty.

9. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu zahŕňa právo na tzv. fair proces aj právo na trvanie procesu, teda povinnosť konanie včas dokončiť. Neschopnosť štátu zabezpečiť riadny priebeh a ukončenie konania vrátane jeho dĺžky, označil Ústavný súd za faktické odopretie spravodlivosti. V zmysle záveru správneho súdu uvedeného v napadnutom rozhodnutí je v súlade s princípmi právneho štátu, ak sa v konaní proti fyzickej osobe, vydá rozhodnutie, ktoré zruší odvolací orgán a napriek tomu, že konanie ďalej pokračuje je nakoniec ukončené aktom vydanom v úplne inom konaní (bez zákonnej opory) a fyzická osoba sa o ukončení administratívneho konania vedeného proti nej ani nedozvie. Poukázala pritom na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 3Svk/4/2022 zo dňa 22.06.2022, podľa ktorého musí správny súd posúdiť a vyhodnotiť nielen to, či napádaný orgán nejakú činnosť vyvíja, ale aj to, či majú dané úkony zákonný základ a či smerujú k cieľu v súlade s predmetom daného administratívneho konania.

10. Vydanie rozhodnutia o trvalom upustení od vymáhania pohľadávky štátu podľa sťažovateľky nie je možné považovať za činnosť orgánu verejnej správy v administratívnom konaní vedenom proti sťažovateľke. Za činnosť smerujúcu k cieľu predmetného administratívneho konania je podľa sťažovateľky možné v okolnostiach danej veci považovať iba rozhodnutie o zastavení konania.

11. Ku kasačnej sťažnosti sa žalovaný nevyjadril.

III. Konanie na kasačnom súde

12. Prejednávaná vec bola dňa 27.12.2024 predložená Najvyššiemu správneému súdu Slovenskej republiky (ďalej ako „kasačný súd“ alebo „Najvyšší správny súd“), ako súdu príslušnému na konanie a rozhodnutie, podľa právnej úpravy účinnej k danému dňu. Na kasačnom súde bola vec náhodným výberom pridelená na rozhodnutie senátu 4S sp. zn. 4Svk/30/2024.

13. Z obsahu administratívneho spisu kasačný súd zistil, že žalovanému bol dňa 13.03.2023 doručený spisový materiál ku škodovým udalostiam zapísaným v knihe škôd, a to (1) škodová udalosť na majetku vedená v knihe škôd pod č. b-3/2022 vo výške 22,36 eur, ktorá vznikla tým, že pri skladovaní potravín nebolo zabezpečené spotrebovanie otvorenej šunky, čím uplynula jej doba spotreby a (2) škodová udalosť na peniazoch vedená v knihe škôd pod č. a-1/2022 vo výške 57,90 eur, ktorá vznikla nesprávnym služobným postupom (objednanie komodity obyčajné párky u iného ako u zmluvného dodávateľa mäsových výrobkov). Na základe týchto skutočností začal žalovaný proti sťažovateľke pod sp. zn. N ZVJS-00790/1-TN-2023 konanie o povinnosti nahradiť škodu vo výške 80,26 eur, v ktorom bolo dňa 17.10.2023 vydané meritórne rozhodnutie podľa § 160 ods. 1 v spojení s § 170 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“).

14. Voči tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol odvolací orgán tak, že zrušil odvolaním napadnuté rozhodnutie sp. zn. N ZVJS-00790/1-TN-2023 zo dňa 17.10.2023 z dôvodu nedostatočného zistenia skutkového stavu. Zároveň odvolací orgán vec nevrátil na nové prerokovanie a rozhodnutie, nakoľko ďalšie konanie vo veci považoval za nevhodné. Následne žalovaný vydal rozhodnutie (záznam) č. NZVJS-00790/1-TN-2023 zo dňa 05.02.2024 o trvalom upustení od vymáhania náhrady škody vo výške 80,26 eur v zmysle § 9 ods. 1 písm. c) zákona o pohľadávkach štátu, nakoľko by podľa neho bolo ďalšie vymáhanie nevhodné.

15. Sťažovateľka po zrušení rozhodnutia podala sťažnosť na nečinnosť žalovaného v konaní, a to priamo žalovanému ako aj odvolaciemu orgánu. Žalovaný a ani odvolací orgán sťažnosti nevyhoveli a konanie vedené pod sp. zn. N ZVJS-00790/1-TN-2023 tak podľa názoru sťažovateľky nebolo ukončené administratívnymi rozhodnutiami.

16. Následne podala sťažovateľka správnu žalobu proti nečinnosti orgánu verejnej správy, o ktorej bolo rozhodnuté preskúmaným uznesením Správneho súdu v Banskej Bystrici, ktorý napadnutým uznesením č. k.: 12Sa/3/2024- 64 zo dňa 23. októbra 2024 podľa ust. § 249 SSP zamietol žalobu sťažovateľky, ktorou sa domáhala odstránenia nečinnosti orgánu verejnej správy v začatom administratívnom konaní, ako aj priznania primeraného finančného zadostučinenia vzniknutého v dôsledku nečinnosti orgánu verejnej správy vo výške 2000 eur.

IV. Právne predpisy a právne názory kasačného súdu

17. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný podľa § 21 písm. a) SSP v spojení s § 438 ods. 2 SSP, po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 SSP a § 444 SSP), oprávnenou osobou na podanie kasačnej sťažnosti (§ 442 SSP), smeruje proti rozhodnutiu,

proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 SSP), kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP), preskúmal napadnuté uznesenie z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti podľa § 440 SSP, § 441 SSP a § 453 SSP a postupom podľa § 455 SSP bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa nie je dôvodná.

18. Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

19. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

20. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) SSP, na účely tohto zákona rozumie administratívnym konaním postup orgánu verejnej správy v rámci výkonu jeho pôsobnosti v oblasti verejnej správy pri vydávaní individuálnych správnych aktov a normatívnych správnych aktov.

21. Podľa § 3 ods. 1 písm. d) SSP, na účely tohto zákona rozumie nečinnosťou orgánu verejnej správy stav, keď orgán verejnej správy protiprávne nepokračuje v začatom administratívnom konaní, alebo stav, keď orgán verejnej správy protiprávne z úradnej povinnosti nezačal administratívne konanie; nečinnosťou orgánu verejnej správy nie je stav, keď z rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy vyplýva, prečo orgán verejnej správy v administratívnom konaní nekoná a po vydaní rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy nedošlo k podstatnej zmene okolností.

22. Podľa § 242 ods. 1 SSP, žalobca sa môže žalobou domáhať odstránenia nečinnosti orgánu verejnej správy v začatom administratívnom konaní.

23. Podľa § 244 ods. 1 SSP žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ako účastník administratívneho konania namietajúci nečinnosť orgánu verejnej správy neúspešne vyčerpala sťažnosť podľa osobitného predpisu alebo podnet na prokuratúre.

24. Podľa § 243 ods. 4 a 5 zákona č. 73/1998 Z. z., ak sú na to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí. Odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti oprávnenému orgánu, ktorý ho vydal, na nové prerokovanie a rozhodnutie, ak je to vhodnejšie najmä z dôvodov rýchlosti alebo hospodárnosti; oprávnený orgán je právnym názorom odvolacieho orgánu viazaný.

25. Podľa § 9 ods. 1 písm. c) Zákona o pohľadávkach štátu, správca môže trvale upustiť od vymáhania pohľadávky štátu, ak je zrejmé, že ďalšie vymáhanie by bolo nehospodárne.

26. Podľa § 9 ods. 2 Zákona o pohľadávkach štátu, rozhodnutie o trvalom upustení od vymáhania pohľadávky štátu obsahuje najmä označenie dlžníka, právny dôvod vzniku pohľadávky štátu, sumu pohľadávky štátu a dôvod trvalého upustenia od vymáhania pohľadávky štátu. Na vydanie rozhodnutia o trvalom upustení od vymáhania pohľadávky štátu sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní; toto rozhodnutie nie je preskúmateľné správnym súdom. Dlžník sa o trvalom upustení od vymáhania pohľadávky štátu neupovedomuje.

27. Podľa § 13 ods. 1 písm. c) Zákona o pohľadávkach štátu, pohľadávka štátu zaniká uplynutím jedného roku od platnosti rozhodnutia o trvalom upustení od vymáhania pohľadávky štátu, ak dlžník neuspokojí pohľadávku štátu.

28. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu správneho súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, ktoré spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého uznesenia, vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku uznesenia. S týmito sa kasačný súd stotožňuje v celom rozsahu.

29. K pojmu nečinnosť orgánu verejnej správy kasačný súd v prvom rade poukazuje na ustálenú rozhodovaciu činnosť, z ktorej vyberá... „Nečinnosť správneho orgánu ako nezákonný a negatívny jav nastáva vtedy, keď správny orgán vo veci nekoná, je pasívny, aj keď podľa zákona je povinný konať. V prípadoch, keď obsahom príslušnej právnej normy je povinnosť správneho orgánu konať, je nečinnosť nezákonná a protiprávna; je v hrubom rozpore so zásadou zákonnosti vo verejnej správe. Nečinnosť môže spočívať v opomenutí správneho orgánu vykonať predpísaný úkon alebo v zbytočných prietahoch v jeho postupe, ale môže spočívať aj v tom, že namiesto rozhodnutia správny orgán tvrdí

nedostatok svojej právomoci a vec vybaví iba listom alebo informáciou, prípadne záznamom v spise. Nekonanie musí byť v rozpore s konkrétnym zákonným ustanovením, ktoré obsahuje príkaz pre správny orgán postupovať, konať, vykonávať určité procesné úkony a rozhodovať (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 225/08, III. ÚS 282/08, III. ÚS 70/02)“ (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžnč/3/2011, 2Sžnz/4/2015).

30. Vychádzajúc z horeuvedenej právnej kategorizácie možných foriem nečinnosti orgánu verejnej správy kasačný súd uvádza, že predpokladom nečinnosti je vždy jej protiprávnosť znamenajúca, že pasivita orgánu verejnej správy je v rozpore s normatívne ustanovenou povinnosťou správneho orgánu vo veci konať. Takáto povinnosť musí vyplývať z konkrétneho zákonného ustanovenia, pretože pôsobnosť orgánov verejnej správy vrátane lehôt, v rámci ktorých sa má táto realizovať, je v zásade upravená v zákonnej forme. To znamená, že v zmysle § 3 písm. d) SSP možno nečinnosť správneho orgánu považovať za nezákonnú a protiprávnú len v takých prípadoch, keď obsahom príslušnej právnej normy je povinnosť správneho orgánu konať a rozhodnúť.

31. Kasačný súd podotýka, že v danom prípade podľa sťažovateľky spočíva nečinnosť v neexistencii rozhodnutia o zastavení konania podľa § 239a zákona č. 73/1998 Z. z. Kasačný súd zdôrazňuje, ako uviedol už aj správny súd, že prvostupňový orgán nemohol nanovo prerokovať a rozhodnúť v prejednávanej veci, keďže odvolací orgán vo svojom rozhodnutí prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu síce zrušil, no nevrátil na ďalšie konanie, čo mu umožňuje § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. Podľa § 243 ods. 5 predmetného zákona totiž odvolací orgán vráti rozhodnutie prvostupňovému orgánu v prípade, ak je to vhodnejšie najmä z dôvodov rýchlosti alebo hospodárnosti. V tomto prípade však žalovaný postupoval hospodárne, keď prvostupňové rozhodnutie len zrušil podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z., čo znamená, že prvostupňový orgán v prejednávanej veci nemohol ďalej konať, preto nemohol konanie ani podľa § 239a citovaného zákona konanie zastaviť. Žalovaný preto následne správne pristúpil k vydaniu rozhodnutia o trvalom upustení od vymáhania pohľadávky štátu formou záznamu, a to v zmysle § 9 ods. 1 písm. c) zákona č. 374/2014 Z. z. Zároveň je nutné podotknúť, že podľa § 9 ods. 2 sa na vydanie rozhodnutia o trvalom upustení od vymáhania pohľadávky štátu nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, pričom toto rozhodnutie nie je preskúmateľné ani správnym súdom a dlžník (v tomto prípade sťažovateľka) sa o upustení od vymáhania pohľadávky ani neupovedomuje.

32. Na základe vyššie uvedených skutočností možno konštatovať, že žalovaný postupoval presne v intenciách predmetného zákona č. 374/2014 Z. z. a administratívne konanie v zmysle zákona ukončil. Sťažovateľka sa mylne domnieva, že administratívne konanie sa ukončuje len rozhodnutím o zastavení konania podľa § 239a zákona č. 73/1998 Z. z. Podľa uvedeného ustanovenia sa konanie zastaví v prípade, že odpadol dôvod konania, čo však v tomto prípade nenastalo.

33. Žalovaný v uvedenom prípade ukončil administratívne konanie vydaním záznamu, teda postupom podľa osobitného zákona o pohľadávkach štátu, na ktorý sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní. Skutočnosť, že konanie nebolo ukončené podľa predstáv sťažovateľky, podľa konkrétneho zákona a konkrétnym spôsobom, t. j. vydaním rozhodnutia o zastavení konania podľa § 239a zákona č. 73/1998 Z. z., neznamená, že konanie nebolo ukončené, resp. že môže pokračovať. Kasačný súd v tejto súvislosti zároveň zdôrazňuje, že ukončenie konania podľa osobitného zákona č. 374/2014 Z. z. má rovnakú právnu silu a rozhodnutie žalovaného je rovnako právne záväzné ako v prípade rozhodnutia podľa zákona č. 73/1998 Z. z.

34. Z vyššie uvedeného podľa kasačného súdu vyplýva, že konanie žalovaného nemožno považovať za nečinnosť. Vychádzajúc z obsahu podanej kasačnej sťažnosti a argumentácie kasačného súdu je potrebné uzavrieť, že ak žalovaný nekoná podľa predstáv sťažovateľky, neznamená to, že žalovaný je v konaní nečinný, resp. sa dopúšťa nezákonného konania. V konaní žalovaného nemožno nájsť podľa názoru kasačného súdu prvky protiprávnosti. Rovnako ako konštatoval správny súd, aj kasačný súd je toho názoru, že žalovaný vyčerpal svoje zákonné možnosti a účel tohto konania bol naplnený tým, že sa voči sťažovateľke upustilo od vymáhania pohľadávky bez potreby ďalšieho konania vo veci. Zároveň kasačný súd podotýka, že podľa § 13 ods. 1 písm. c) zákona o pohľadávkach štátu uvedená pohľadávka štátu voči sťažovateľke automaticky zaniká uplynutím jedného roku od platnosti rozhodnutia o trvalom upustení od vymáhania pohľadávky štátu, v prípade ak dlžník neuspokojí pohľadávku štátu. Z uvedeného dôvodu ani námietka sťažovateľky ohľadne právnej istoty nie je dôvodná.

35. Záverom kasačný súd uvádza, že žalobou proti nečinnosti orgánu verejnej správy sa môže sťažovateľka domáhať odstránenia nečinnosti orgánu verejnej správy v začatom administratívnom konaní, no nemôže sa domáhať konkrétneho spôsobu rozhodnutia v administratívnom konaní a ani sa domáhať ochrany svojich hmotnoprávných subjektívnych práv (k tomu napr. rozhodnutie Nejvyššího správného soudu ČR sp. zn. 4 As 64/2014).

36. V dôsledku uvedeného kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu správneho súdu, pričom nezistil žiaden dôvod na jeho zmenu alebo zrušenie, a preto kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

37. O trovách kasačného konania rozhodol Najvyšší správny súd podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Sťažovateľka v kasačnom konaní úspech nemala a žalovanému náhrada trov kasačného konania prislúcha len v prípadoch, ak to možno spravodlivo požadovať a po splnení zákonom stanovených podmienok len výnimočne (§ 168 SSP), ktoré podľa obsahu súdnych spisov nenastali, preto súd žalovanému právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

38. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s ust. § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu **n i e** j e prípustný opravný prostriedok.